

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četr leta 1 gld. G148
 Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta. Č 475

Najbolj zanikrna občina v državi Arkanzas.

(Slika ameriška. Poslovenil Radovan.)

Prebivalci v Flint Pointu bili so brezbožno ljudstvo. Z ozirom na nekatere bele ovčice, nahajajoče se mej črnimi, sklenila je duhovniška konferenca, da se ta župnija še ne zmatra izgubljeno. Duhovnika za duhovnikom pošiljali so tjakaj, a vsak povrnil se je z malo tolažilnim izvešjem o delovanji svojem. Po teh neuspehih oglašil se je mladi Adam Boyle, mož orjaške postave, kateri je vedno bil pripravljen, kadar treba, krepko udrihati s svojimi pestmi. On hotel se je poskusiti s trdoglavo občino. Odšel je v Flint Point in naznanil propovedi svoje.

Ko je prišla nedelja, bila je cerkev natlačeno polna. Stari Gabe Lane, ki je zasel prostor v prvi klopi, videl se je s svojimi sivimi lasmi in z dolgo brado svojo, kakor da je predsednik cerkvenemu svetu. Tom Pront sedel je, brado podprto na močno gorjačo, takoj za starim Gabom. Ostali „revivalisti“, tako so se nazivali, — sedeli so za njima in pričakovali z vidno napetostjo pričetka cerkvenega opravila. Mladi Adam, zagledavši tako častitljive gospode v prvih klopéh, mislil si je, da bode že njegov nastop sam dobro uplival.

„Ljubi moji,“ začel je mladi duhovnik, „v mojem obližji se pripoveduje, da ste vi vsi naravnost na potu v peklo . . .“

„To je politiška laž!“ vskliknil je stari Gabo.

„Katero je izmislil vrag sam za volitvene namene,“ dopolnil je Tom Pront, ne da bi brado svojo dvignil od palice.

Na to naš „častivredni“ ni bil pripravljen. „Ljubi moji, vi me ne umejete,“ rekel je nadalje. „Saj nisem trdil, da kaj tacega verujem.“

„To je politiška laž!“

„Izmišljena od vraga samega.“

Mladi duhovnik obrisal si je s čela znoj, nevoljno pogledal na poslušalce, potem pa nadaljeval: „Pustite vendar, da izgovorim. Slabo vaše ime . . .“

„Je politiška laž!“

„Izmišljena od vraga samega!“

„Tacega razžaljenja ne prenašam. Ti sivolasi grešnik in ti Orang-Utang z gorjačo, vidva me ne bodeta ugnala.“ S temi besedami stopil je pogumni duhovnik izza mize naprej.

Baš na to pa so bili dozdevni „verniki“ čakali. Zaleteli so se v mladega dušnega pastirja, dvignili ga kvišku in vrgli ga skozi vrata. Ko se je zopet pobral in se preveril, da so mu kosti še cele, odnesel je pete in poslednje, kar je vrla občina od njega videla, bili so njegovi v vetru vihrajoči škrici.

Tako pregnani duhovnik povedal je dogodke svoje v glavnem stanu. Vsled izveštja njegovega bili so vsi voditelji verske propagande močno poparjeni.

„Nič ne pomaga,“ rekel je nekdo mej njimi, „ta okraj je za nas izgubljen.“

„Še ne!“ oglasi se majhen možiček rumenega lica, kateri je še le malo časa pripadal konferenci. „Jaz sem kos organizatorja. Jaz pojdem tjakaj.“

Prihod njegov pozdravljali so v okraji z radostjo. Stari Gabe, Tom Pront in drugovi zagotavljali so mu, da bode imel veliko poslušalcev in Gabe pogledavši s spretnim okom na njegove škrice, dostavil je: „Imeli boste razumno družbo okolu sebe. Le krepko zakričajte nanje, potem jim boste takoj interesantni.“

„Saj tudi bodem zarohnel,“ odvrnil je malček.

Prihodnjo nedeljo bila je cerkev „dubkom“ polna. Stari Gabe, Tom Pront in drugi „revivalisti“ bili so na svojih navadnih sedežih. Mladi duhovnik se dvigne in prične pesem, ki se je potem pela z iskrenim oduševljenjem. Potem pa je „reverend“ posegel v svoje žepce, izvlekel dva revolverja, se odkašljal in pričel: „To je vendar najbolj zanikrna občina na vesoljnem svetu.“

Stari Gabe je presenečen vzdignil glavo, Tom Pront pa je nervozno vspél se nad svojo gorjačo, a nobeden vsled osupelosti ni mogel izgovoriti niti besede.

„Da, ponavljam,“ nadaljeval je mladi žolti duhovnik, „to je najbolj zanikrna občina na vesoljnem svetu. Ob

jednem vam tudi povem, da se o tej svoji trditvi niti prepirati nečem.“ Pri teh besedah dvignil je jako pomembno svoj samokres. — „Ti starec, čegar lase je brezbožno življenje rano pobelilo, kaj misliš ti o moji trditvi? Odgovarjaj, a ne dvoumno!“

„Gospod oče,“ odvrnil je stari Gabe, nemirno premikajoč se na svojem stolu, „jaz v resnici nesem pripravljen na odgovor.“

„Odgovor!“ vskliknil je propovedovalec in zopet neprijetno začel vihteti svoj revolver.

„Nu, jaz sem skoro istega mnenja, kakor vi.“

„To ni dovolj! Ali je tako, kakor sem jaz rekel, ali pa ne?“

„Nu, gospod, ako stvar dobro premišljam, mislil bi sam, da je to najbolj zanikrna občina na vesoljnem svetu.“

„Tako je pravo. Sedaj pa, stari dečko“ — proti Tomu Prontu — kako misliš ti o stvari?“

„Jaz ne umejem tacih razprav. Jaz te tudi ne uprašam, znaš li argumentirati, kajti jaz sem trditev svojo jasno povedal. Govori, sicer —“

„Skoro jednako, kakor Gabe.“

„Razločneje!“ In čulo se je zopet, da se petelin revolverja nateza.

„Nu, ako bi že na vsak način radi vedeli, jaz tudi mislim, da je to najbolj zanikrna občina na vesoljnem svetu.“

„Dobro! Sedaj vam pa še samo toliko povem, da, ako se ne boste mirno obnašali, ako ne boste pazljivi, da si boste potem želeli, da bi vas bil volk že v zibelki pograbil. Po tej jako jasni izjavi začel je propovedavati. Pripovedaval je šaljive stvari, da so se stari smejali, potem pa resnobne, žalostne, da so se solzili. Naposled uporabil je nekoliko laskavih besed. Po končanem cerkvenem opravilu stiskali so mu „revivalisti“ roko in obetali, da se poboljšajo.

Duhovniška konferenca odobrila je prošnjo prebivalstva v Flint Pointu, da se jim mali žolti mož pusti kot dušni pastir. Stari Gabe je sedaj zares predsednik cerkvenega sveta, Tom Pront pa vsak „petek zvečer“ vodi molitve.

Dnevni utrnki.

Pred par dnevi so listi pisali, da so na Pruskem v Spandavu labudje zamrznili in da so jih morali s toplo vodo polivati, da so jih rešili.

Najbrže to neso bili labudi, ampak — race.

Gagarinovo parobrodsko društvo uvaža nekda iz Rusije v Srbijo pod naslovom stearinovih sveč puške in kanone. Deklaracija ta ni slaba, kajti tudi s puškami in kanoni se lahko posveti.

Ameriški tatje uče opice krasti. To ni nič novega „opica“ je že marsikoga pripravila ob denar.

Kdo je sirota in ima še oba roditelja živa? — (Aleksander, kralj srbski.)

Uganite, kaj je to? Kar ima spredaj, to ima tudi zadaj. — (Leto 1891.)

Najcenejše božično ali novoletno darilo je „pakelec“ tobaka za štiri solde, kajti v njem nahaja se vse, karkoli je na svetu.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Slovenci imamo posebno lastnost, da tako radi posnemamo. Ne le Nemce in Italijane, marveč posnemamo se tudi sami med seboj. Jedva oglasi se odličnejši lirik in prinese na dan novo, lepoglasno obliko, lepozvoneč izraz, že se oglašajo epigoni po vsej leposlovni trati in kakor cibebe v potico, natrosijo par njegovih izrazov, par besed, često tudi cele misli njegove mej svoj prisiljeni proizvod, češ, „late qui splendeat“.

Prišli smo v tem že tako daleč, da jedva kdo kaj napiše, že se zglesi kdo v kakem gorskem zakotju ali pa v mestnem zatišju in prebavlja in razgrablja isto snov z drugimi besedami, iskajoč v tem posnemanju originalnosti, katere mu sicer nedostaje.

Celó naslovi člankom in listkom neso več varni. Pri večini čuti se posnemanje. „Nedeljska pisma“ porodila so „Nedeljske misli“, „Kmetška pisma“ i. t. d., naposled celo „Kmetškega listkarja“, kateremu se pač vidi, da ima še raševino na sebi in škornje na kveder.

Ne bil se niti zmenil zanj, ker rad mirno premišljujem v tesnem zidovju svojem, a „Kmetški listkar“ je precej razposajen in celó mene kliče „na korajžo“. Na sveti večer, ko vsakdo slatno uživa lepih praznikov tajnostno slast, ni mogel brzdati strasti svoje. Isti večer, ko se po vseh božjih hramih prepeva: Slava bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje! zakadil se je náme, začel polemizovati in skušal podstaviti mi nogo.

No, pa bodi mu to. Nekateri ljudje niti ob največjih praznikih ne mirujejo. Umestno bi pa vendar bilo, ko bi bili nekoliko srečnejši v svojih izrazih, ko bi ne bili stalno sprti z logiko. Na tej napaki pa hudo boleha baš „Kmetški listkar“. Kako bi sicer mogel predbacivati meni, da sem koncem leta bolj „defenzivne nature“. „Kmetški listkar“ niti ne umeje pojma defenzivno. Mene, Izidorja Muzloviča, sploh še nihče napadal ni, torej nesem imel niti povoda za defenzivo, veliko pa za ofenzivo in štejem si v čast, da sem v tem oziru rekel marsikatero, ki je pala na plodna tla, marsikje pa tudi za ušesi zaskelala.

Besede „brezverstvo“ bi se baš „kmetški listkar“ moral najbolj braniti. Dežela Kranjska in vsa Slovenska sploh ni ozemlje, kjer bi bilo umestno takšno očitiranje. Komur tukaj ni verstva dovolj, temu ni več pomagati. Beseda „brezverstvo“ je in ostané le fraza, ki ni drugzega nego li sredstvo za volilne namene, fraza, ki posvečuje sredstva.

Uprav kmetsko borniranost pa kaže „Kmetški listkar“ v stavkih: „Osiveli Izidor tudi zna sv. pismo: Ne sodite, da ne bote sojeni!“ Le poglejte gospodje duhovniki! Zdaj ne smete več pridigati. Karkoli bote grajali, porečemo mi; Ne sodite . . . Samo hvaliti nas morate odslej.“

Zelo izprijenega srca mora biti mož, ki je kaj takega napisal, skrajni sovrag najjednostavnejši logiki. Škoda za vse štiri leta, katera je prebil v semeniškem ozidju. Izgubljena so in prijelo se ga ni ničesar, vsaj nič dobrega. Sicer bi znal, da je Krist učil vero ljubezni, da je mej drugim velel, da ni smeti bratu niti reči „raka“, da nikogar ni pital z „brezvercem“, ljudi takega kalibra, kakor je baš „Kmetški listkar“ z bičem pognal iz tempelja in jim zaklical žareče besede: „Moja hiša je hiša molitve, vi pa ste iz nje naredili“

Toda bodi dovolj o „kmetškem listkarji“ in njegovih razlaganjih „opičine natore“, katera je imela tolik upliv, da je mej Slovenčeve listkarje spravila celo „liberalnega kmeta“. Hu, hu, hu! Zona me obhaja, ko kaj takega čitam. V klerikalnem taboru res vse poberó, kar dobé. Bismarck je rekel nekoč: „Mir ist alles Wurst“, klerikalci pa mislijo: Vse je dobro, bodi si eksminorit, ali pa liberalen kmet, da le krepko zabavlja. In tako so v svoji „mnogolični jednodličnosti“ in „raznovrstni jednakomernosti“ privoščili si še „liberalnega kmeta“, dasi jim sicer liberalizem preseda hujše nego črna kuga in je vsakdo brezverec, kdor ne prisega na Kalanove besede. Ako pa kdo po krivem priseže, kakor „exempli gratia“ nesrečni Kos, je to pač njegova stvar. Pak mirna Bosna!

H koncu mojih premišljevanj bodi mesta še kratki legendi. V kitajsko deželo Blja-Na-Lju prišel je bramín z desetimi gumbi, velik gospod. Bil je zelo različen od prednikov svojih, delal je vse narobe, kajti mislil si je, da imajo vsi Kitajci kite zaradi njega in da mu je popolnoma svobodno, vleči jih za kite. Stara, Konfucijeva vera, mu ni več ugajala in začel je širiti nova načela. Skratka, visoki bramín, delal je v vsacem oziru proti svojih braminskih ovčic interesom.

Bila je pa v tej deželi navada, da so koncem leta mladim Kitajcem in Kitajkam poklanjali novih oblek in obuval. V ta namen pobirali so se mili darovi pri Kitajcih in Kitajkah, ki so bolj odličnega stanu in imajo kaj pod palcem. Proseč za male Kitajke prišla je neka kitajska dama, ki se odlikuje po izredni blagosrčnosti svoji, tudi k omenjenemu visokemu bramínu proseč za donesek za blagi namen. „Koliko so pa moji predniki dajali?“ upraša hitro bramín.

„Po sto zlatih zmajev.“

„Oh, toliko ne morem. Moj „bonze“ Nič-mah stane me mnogo, drugod tudi mnogo plačil, ne morem, pa ne morem.“

„A nekaj boste vendar dali. Pomislite, Vaši predniki . . .“

„E kaj predniki? No, da bode konec, tu imate 20 papirnatih zmajev, da se odkrižam.“

„Prosim, ko bi nas vendar s svojo navzočnostjo počastili.“

„Žal, ne utegnem, ne utegnem.“

„Sedaj pač vidim, da nas ne marate in se ne držite Konfucijevih besed: „Pustite male k meni!“

Kitajska gospa se je po teh besedah priporočila, visoki bramín pa je drugi dan za nekega pustolovca s Koreje naštel dve sto zlatih zmajev.

Pri obdarovanju mladih Kitajcev in Kitajk so sprva pogrešali visocega bramína, naposled pa so rekli: Še le dobro je, da ga ni bilo, saj smo brez njega tudi opravili.

A. He, prijatelj, kaj in kam pa s krsto? Kdo Vam je pa umrl?

B. Umrl mi ni nihče. A jaz sem na potu v Berlinu poskušat Kochovo limfo in zato sem iz previdnosti krsto seboj vzela.

A-hacelj: V „Nedeljskem listu“ sem te dni čital o dogodku v kavarni v prvem nadstropju. Imenovana sta bila dva junaka, Elsner in Hallada, ki sta insultirala mirnega slovenskega gosta. Kdo pa je bil „der Dritte im Bunde“? Tretjega imena nesem čital.

B-hacelj: To je dr. Vallentschagg, koncipijent pri dr. pl. Schrey-i.

C-hacelj: Prosim, Vallentschagg še ni doktor, ampak samo doktorand.

A-hacelj: Kje si je pa Vallentschagg priučil tako obnašanje? Pri svojem šefu gotovo ne. Dr. Schrey je sicer odločen nasprotnik naš, a ima olikane oblike.

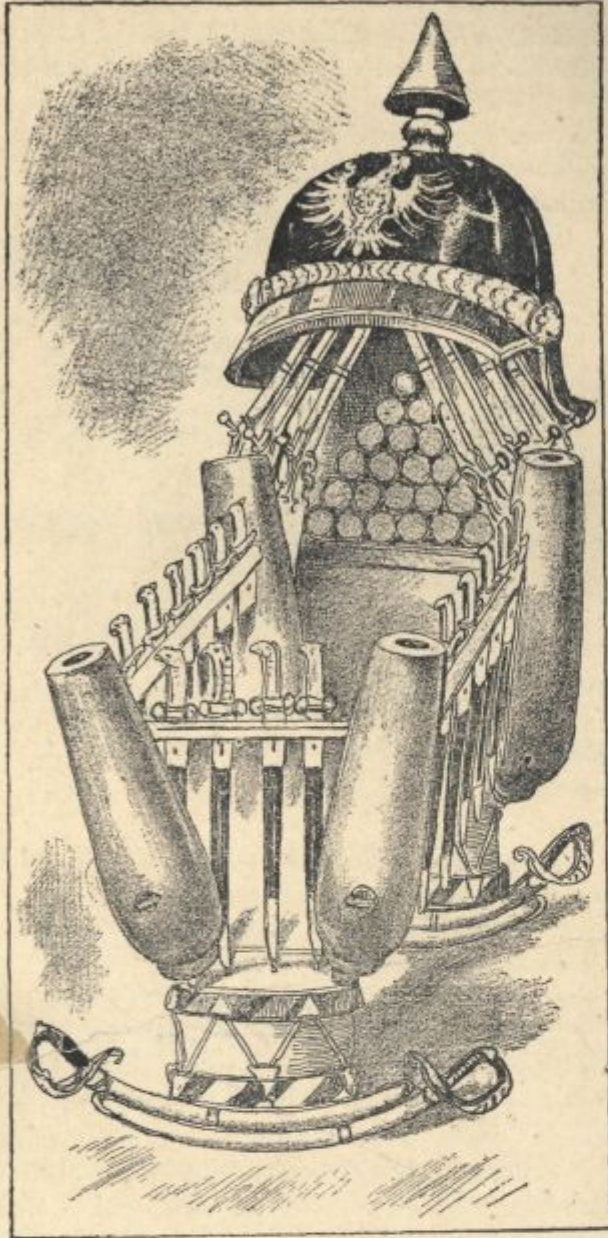
B-hacelj: Kje? v svoji družbi. Povej mi, s kom hodiš in povem ti, kdo si. Tabačne tovarne uradnik Elsner imel je že par tacih rabuk, Hallada pa nekda pijače v čaši videti ne more. V šoli imajo slušateljice mnogo veselja in šale z njim. Za Miklavžovo dobil je na katedri parkeljna in šibo. On je tudi urednik zloglasne „Schulzeitunge“, zato je pri omenjenem dogodku menda v njenem duhu postopal.

A-hacelj: Lepe razmere to! Profesor, ki ima nalog izobraževati bodoče naše učitelje in nemšk doktorand, ki ima postati še doktor in odvetnik, torej oba pripadajoča cvetu inteligencije, obnašata se v javnem prostoru tako skandalozno! Kako je že rekel pokojni Greuter?

C-hacelj: Vallentschagg postopal je gotovo v svoji lastnosti kot načelnik tukajšnji skupini zloglasnega društva „Südmark“. To društvo ima namen, spraviti Slovence z njih posestev in ponemčiti naše pokrajine. Ker tukajšnja skupina nema drobiža, mislil si je Vallentschagg: Najceneje bi bilo tako! In vsi trije junaki spravili so se na mirno sedečega narodnjaka in z nečuvano aroganco zahtevali, da naj ostavi kavarno.

B-hacelj: No, to so pač žalostni junaki. Ponosni jih ne bodo niti juristi, ni profesorji, niti tabačne tovarne uradniki. Dal Bog, da bi „Südmark“ imela še več tacih članov!

Najprimernejša zibelka

za novorojenega šestega nemškega princa.

Drobnice.

Kakor znano, Nemci pri klobasah ne poznajo špilj, marveč klobase povezujejo z rovico (špago). Nekdo poslal je letos z Dolenjskega koline na Nižje Avstrijsko. Ondu se neso mogli načuditi, kako to, da je vsaka klobasa z lesenim cvetkom zašpiljena. Premišljali so in premišljali, naposled pa uganili: da je v klobasi špilja radi tega, da ima človek takoj zobotrebec pri roki. „O die prraktischen Krainer!“ so rekli.

(Z Dolenjskega od nekod) se nam piše: Tukaj pripetilo se je uprav pred kratkim, da je kovaču mej kovanjem konj nos odgriznil. Odgriznjeni kos nosu pal je na tla, poleg stoječi psiček pa ga je pograbil in požrl. Poklicali so hitro zdravnika ki je prišedši na lice mesta z največjo hitrostjo razparal psa, vzel iz želodca pogoltneni nos ter ga kovaču zopet nazaj pritisnil in obvezal. Še le čez dva dni je pa zapazil, da je nos obrnil z nosnicami navzgor. — (Dovtip ta je precej debel, vendar so ljudje kar v tolpah prihajali gledat kovačev nos. Dokaz, da je ni neumnosti, katero bi ljudje ne verjeli).

Grof Taaffe dela na svoji graščini v Nalžovi znani Nalžovski sir. Ko bi kdo uprašal, kaj se je Taaffen bolj posrečilo: rečeni sir ali pa češko-nemška sprava, bi bil odgovor kočljiv, ker imata sir in sprava slab duh.

Na Češkem v Duheovem pravdala sta se dva kmeta za gos. Pravda je stala veliko nad 200 gold. To še ni preveč. Marsikaterega očeta njegova „goska“ še več stane.

Kraljica Natalija je izborna žena. Ona piše svoje spomenice na papir, marsikatera druga pa na kožo.

Pri ljudskem štetju upisavale se bodo tudi razne živali. Marsikdo bi utegnil misliti, da izraz ljudsko štetje zaradi tega ni dobro izbran. A moti se. Naj le gre na vojaško vežbališče, ondu bode čul, koliko je oslov, psov i. t. d. mej človeško družbo.

V Nemčiji našel je nekdo v vinu ribje ikre. To vender ni čudo. Ikre pridejo v ribo, riba v vodo, voda v vino. „Quod erat demonstrandum!“

(Mej mladino). „Korenček, korenček, mi že teden dnij pripravljamo za božič!“

„Bz, bz, bz! Mi pa že četr teta!“

— „Nikar ne laži!“

„Saj ne lažem. Naša mama že tri mesece stavi v loterijo, da bi kaj zadéla za potice.“

Na Štajerskem nekje primrznil je te dni kurirni vlak. Kdor tega ne veruje, čita naj „Laibacher Zeitung“, kjer se to čita črno na belem.

(Ljudski humor) razločuje župnije Ljubljanske tako: Župnija Franciškanska je bogata, Šenklaška gosposka, Šentjakopska revna, Trnovska očabna, Šentpeterska kmetska.

(Pred sodiščem). Sodnik: „Ali vaši roditelji še žive?“

Zatoženec: „Oče so že mrtvi.“

Sodnik: „In vaša mati?“

Zatoženec: „Je vdova.“

Sodnik: „Se ve da je vdova, če vaš oče ni več živ. Jaz uprašam: kaj dela?“

Zatoženec: „Lepa hvala, počuti se prav dobro.“

(Matematično uprašanje). Profesor: Mislite si: Mož, ki v jedni uri prehodi šest angleških milj, dá družemu, ki v jedni uri zmaga samo štiri milje, jedno uro naprej. Kje prideta skudaj?

Več učencev zakliče soglasno: V prvi krčmi.

(Madjarščina v Ljubljani) tudi že napreduje. Seveda doslej le na glasbenem polji. Pri „Maliči“ imela je zadnjič vojaška godba na grogramu: „Rolando, Walzer aus der Operete „Páros szöktetés“ in celó v čitalniško dvorano prodrli so pravi Debrecinski akordi z obligatno madjarsko papriko. Znamenje časa in slovenske apátije!

Gospod Matija in gospod Pavel po večerji.

Gospod Matija: Hvala Bogu, dobra večerja je bila. Zdaj pa poplahniva še malo svoje grlo, pa kako pametno reciva. — Mica, prinesi liter dolenjca.

Gospod Pavel: Pa ga dajva. Jaz sem sicer mislil danes svojo povest dokončati, ker me * * vedno pri ganja, — no pa saj je še 14 dnij do prvega.

M. Ej Pavle, slabo jo voziš, pusti „Zvon“ in „Narod“ pa se raje primi „Dom in Sveta“ in „Domoljuba“, zdaj je še čas. Če bodeš pa dolgo svojo nepremišljeno politiko tiral, bodeš pa v kake hribe zavozil.

P. „Mi ostanemo, kakor smo bili“; še predno sem šel v teologijo, sem si slovesno obljubil, da svojim načelom zvest ostanem.

M. Kaj ti pomagajo načela, ko bodeš v Rovtah ali Črnem vrhu ali pri sv. Duhu krompir in zelje otepaval. Tam cel mesec ne bodeš vidil govedine.

P. Bom že živel; bom pa pridno pisaril in študiral.

M. Se vidi, da še ne nosiš dolgo talarja; drugače ne bi take nezmislil zinil. Gledi Kalana, kako je on mislil kot srednješolec in še kot teolog; če bi bil zvest ostal svojim nazorom, meniš li, da bi bil v takej bližini, škofa za kapelana?

P. Vem da ne. Vendar se ne morem sprijazniti z Vašim narodnim delovanjem; vam je narodnost le krinka, pod katero je Rim, in sicer samo Rim.

M. Zdaj pa pokusiva „istrijanca“; Mica prinesi jeden liter iz malega sodčka. — Kaj si govoril o Rimu?

P. Da samo zanj živite.

M. Bolje za Rim, kot za Ruse. Ti imaš že tako črno piko v škofiji, ker si tak panslavist. Le čakaj, to se bodeš potil pri župnijskem izpitu, pa te bo Čebašek še pritislil.

P. Bom pa vedno kapelan, kakor Zorič.

M. Ti se ne bodeš nikdar spametoval; pri nas je treba le po komandi v korarski rog trobiti, drugo potem že gre.

P. Ti si pa v pravem pomenu „die streitende Kirche“, jaz bodem pa vedno malo cikal na „Narodovo“ stran.

M. Kaj pa imaš od liberalcev, če se jim bolj udamo, bolj nas bodo prezirali.

P. Če jih vedno dregate, morajo zrojiti. Koliko „intrige“ jim je že samo Klun napravil.

M. To mu pa tudi nese; če bi vedno kaj novega ne spravil na dan zoper Mladoslavence, že davnej ne bi bil več poslanec. Ti ne bodeš nikdar do tega prinesel, kakor on; državni in deželni poslanec, Raubarjev beneficijant to je že lepo. Tudi rudečih nogovic se mu ni treba sramovati.

P. No, rudečega obraza pa tudi ne — hahaha — Tavčar gotovo nanj misli, kadar v svojih novelah duhovne riše.

M. Lep duhoven si ti, lasten stan smešiš.

P. Obličje vendar s stanom nima nič opraviti.

M. Tako! od božje besede se ti ne bo lice svetilo.

P. Midva ne prideva nikdar do konca. Zdaj moram pa iti; jutri imam ob petih pri podružnici opravilo.

M. Imaš gotovo jutri kako „štiftano“ mašo, mene vedno jezi, če imam „štiftano“ mašo, premalo nese. Vidiš, danes mi je zopet Pauličevka prinesla desetak za pet maš.

P. Vem, da jih Pauličevka dobro plačuje; jih bodeš bral za njenega ranjcega moža?

M. A, kaj mož. V „dober namen“ naj jih berem, mi je rekla. Jaz sem ji potem razložil, da bi bilo jako dobro, če bi jih bral za razširjenje katoliških časopisov; njej je bilo prav.

P. To je pa skoraj zloraba poklica; popolnoma nevedni ženici tacega medveda natveziti. Kaj ona ve o časnikih, katerih ne zna brati.

M. Ti tega ne razumeš; mora biti vedno kaj novega.

P. Jaz pa ne morem tak biti. Jutri bo pa zopet treba pridigo studirati.

M. Jaz jo imam že skupaj; spravil se bodem nad liberalne časnike.

P. Pa „Domoljuba“ boš priporočal — kaj ne?

M. Tudi; bodem na prižnici oznanil, da naj pridejo kmetje po maši v moje stanovanje, da se zmenimo, koliko iztisov da bode hodilo v faro; kakih 20 naročnikov upam dobiti Kalanu.

P. O tem bodeva pa jutri govorila, samo dve minuti še manjka do polnoči.

M. Saj res; pa jeden „štampel“ slivovke bodeva še vsak zvrnila v sè. Mica hitro slivovko — samo minuto imamo še časa. Tako zdaj pa hitro rukniva; pa servus, lahko noč!

V Trnovem.

Jaka: To je vendar čudno, g. Trtnik bil je poprej proti Kalanu, sedaj je pa kar vnet zanj!

Tone: G. Trtnik že vé, zakaj tako dela.

„Ländlich — sittlich“.

Neko županstvo na Kranjskem doposlalo je okrajnemu glavarstvu nastopno doslovno pismo:

Slavno c. kr. okrajno glavarstvo!

I no pride Anton Cvetan, ponočni gvardijan in pravi: Ustan župan, intriga se je vnela.

Ino jaz ustanem in grem z Antonom Cvetanom, ponočnim gvardijanom v krčmo Ivana Cvetana, brata gvardijana.

Ino bil je tam folk, ma pili niso nič.

Ino vnela se je intriga z Antonom Cvetanom, ponočnim gvardijanom ino vzeli so mu sulco ali lančo ino slavno glavarstvo, kaj je zdaj za storit.

Vabilo na naročbo.

V začetku leta obračati se nam je po starem časnikarskem običaji do svojih naročnikov in prijateljev z uljudno prošnjo, da nam tudi v letu tekočem ostanejo zvesti, pravočasno ponove svojo naročnino in naš list priporočajo v krogih svojih znancev in prijateljev.

„Brus“, ki je nastopil sedaj svoj **tretji tečaj**, je

jedini slovenski šaljivi list

ki prinaša lepe podobe, raznovrstno zabavno gradivo in mnogo narodnega blaga. „Brus“ zatorej zasluži, da ga razumniki slovenski duševno in gmotno podpirajo. Čem več bode podpore, tem več se bode storilo za list, da bode čitateljem vedno bolj ugajal.

Za tekoče leto ima „Brus“ pripravljene nega že mnogo blaga. Razen kratkih povestij in dnevnega gradiva prinašal bode zabavne naloge, skakalnice, rebuse, katerih ima lepo število na razpolaganje, skrbel bode v obče vestno za svojih čitateljev zabavo.

„Brus“ stane

za vse leto 4 gld.
 „ pol leta 2 „
 „ četrt leta 1 „

Uredništvo in upravništvo „Brusa“.

A-hacelj: Take randige pa še ne pomnim, kakor je sedaj po Trnovem zaradi tega Kalana, ki se kakor peteršilček sili v vsako juho.

B-hacelj: Meni se pa popolnoma naravno zdi, da se Trnovci tako potegujejo zanj.

C-hacelj: Naravno? Ali si tudi ti že na Kalanovi strani?

B-hacelj: Tega pač ne, a da se Trnovci potegujejo zanj, je vendar naravno. Mislijo si pač: Če nam je gospod Andrej že kot kapelan stiskal goldinarčke v roke, bode kot župnik najmanj kar petake delil.

A-hacelj: Najbolj dela za Kalana zeljar Kačar.

B-hacelj: Zakaj pač ta, saj Kalan in zelje nista v nobeni zvezi.

C-hacelj: V zvezi, v zvezi, pa še v kakšni! Le pomislite, Kalan bode moral na Žab sk, kjer bode fižol zbiral in gulil. K fižolu pa treba še zelja in za to bode Kačar skrbel.

Znamenje ljubezni.

Ljubezni razodel Ti nisem
 V besedah gorkih ustno jaz,
 Ne pisal Ti ljubezni pisem,
 Ki čutov bila bi izraz.

A ko v oko pogledam Tvoje
 In Ti pogledaš me v oko:
 Takrat obéma jásnó to je,
 Da ljubiva se presrénó!

Slavnemu uredništvu „Brus-ovemu“

v

Ljubljani.

Sklicevaje se na § 19. tisk. zak. z dne 17. decembra 1862 št. 6 zahtevava podpisanca, da sprejmete gledé telegrama z Vrhnike v 24. številki „Brus-ovi“ l. 1890. nastopni popravek:

„Ni res, da bi bila midva nedavno trdila, da ima „Brus“ več sto goldinarjev podpore“.

Na Vrhniki 30. grudna 1890.

Peter Bohinjec,
 kapelan.

Matej Sitar,
 kapelan.

Dostavek uredništva: Tiskovnega zakona 19. § je preveč elastičen, da bi se sploh mogli proti njemu po konci postavljati, ker se dokaz resnice sploh ne dopušča. To je bil menda tudi povod gg. Bohinjecu in Sitarju, da sta se poslužila starega, a še vedno žalostnega gesla: „Si fecisti nega“! Mi smo kratek ta popravek tiskali, a konstatujemo, da smo vsak dan pripravljene, dokazati s pričami, da se je to res govorilo, kar smo mi pisali. S tem smo mi dovolj opravičeni, kako pa sta gg. Bohinjec in Sitar, to je drugo uprašanje. Uredništvo „Brusovo“.

Dèkle, bèri!

Kdor takó ljubezen
 Dèkle, ti razkriva,
 Kakor mladcev naših
 Pesem „ljubezniva“;
 Kdor pred tábo vzdihá,
 O „nesreči“ toži,
 Koprni, priseza,
 In o „upih“ kroži;
 Kdor „obrazek cvètni“
 Tvoj neslano hvali,
 Njemu, dèkle, réci:
 „Z mano se ne šáli“
 Naglo se osuje
 Bujni cvet pomládi:
 Če me ljubiš, mladec;
 Dómek najprej zgrádi!
 Žalost, kjer na sveti
 Hiša je brez kruha,
 Klét brez vina v sódu
 In mošnjíca suha!

Dr. Vraskoprùšk.

Telegrami „Brusu“:

Vipava: Našemu gospodu dekanu ni narodnost posebno pri srci. On ni niti ud čitalnici, ki bi vendar vsem imela biti središče. A tudi v drugem oziru je to čuden gospod. Jeden tukajšnjih učiteljev je hotel, da bi se na cesarični god v cerkvi pela cesarska pesem, kar se povsod zgodi. A gosp. dekan tega ni pustil, marveč zapretil učitelju, da ga nikdar več ne pusti na kor, ako bode orglal cesarsko pesem.

Žužemberk: V nas je na prodaj nekaj uličnih svetilnic, ker daje sedaj sneg dosti odsvita in je petrolje predrago za ponočno svečavo.

Gosp. Ščinkovec dobil je baje zahyalo za svoje ravnaje proti „Bralnemu društvu“; čaka samo še na red sv. Gregorija.

V Dunajevskega atelijeji.

(Dunajevski slika proračun za leto 1891.)

Sluga: Ekszellenca, nikarte rabiti tako živih barv! Take barve so od danes do jutri. Mej letom bodo vse zbledele!

Dober dovtip.

V Novem mestu na Dolenjskem ima meščanska garda svojo godbo. Ta godba bi se pa nikakor uzdržati ne mogla, ako bi jo negardisti, uradniki, profesorji in meščani s prispevki ne podpirali.

No do zdaj pa negardisti pri godbi, razun plačevanja prispevkov, neso imeli najmanjše pravice. Vse poveljstvo bilo je izključno v rokah gardistov, kateri pa v primeri z negardisti, skoro nič za godbo uplačevali niso. To razmerje seveda negardistom ni bilo nikakor po volji, in zato so sklenili, uplačevanje prispevkov za toliko časa ostaviti, dokler se razmerje med gardisti in plačujočimi negardisti ne uredi. Prišlo je do razgovorov. Konečno našel se je pravi „modus“ porazumenja. Vsi bili so z njim zadovoljni, le štirje gardisti: Jazbec, Kunc, Küssel in Gollaš ne. Oni objavili so v poslednjih „Dolenjskih Novicah“, da zahtevajo novo pogajanje. Do novega pogajanja je tudi prišlo, toda nezadovoljneži pogoreli so pri tem fulminantno, osobito pa še njihov načelnik ali vodja Kunc. Zvečer bil je v neki gostilnici o pogajanju razgovor, in dovtipen poslušalec reče: No Kunc je iz Jazbeca pač kisel (Küssel) golaš (Gollaš) napravil.

Drugi šaljivec pa dostavi še: „Da, res je to, pa vsem štirim je golaš v želodcu ostal, tako da ga ne bodo z lepa prebavili.“

Nove balade.

I.

Svarilo.

Ponôci, resnica je, stráši
 Tam dôli na konci vasí,
 Vaščánje se stréasajo naši:
 Mrličev tam kôpa leží . . .
 A tujec, ki hodiš mi todí,
 Ne bližaj se tjakaj nikar!
 Gorjé, če ti noga zablodí,
 Zadene te pad in udar!
 Na konci vasí, hu, na konci
 Ponôci nevaren je pot:
 Tam strti počivajo lonci,
 Kmetíce mečó jih za plot!

Kamniška železnica.

Veselili smo se novega prometnega sredstva, katero bi belo Ljubljano vezalo s prijetnim Kamnikom in divno okolico njegovo v podnožji slikovitih naših planin.

Bile smo nove te železnice tako veseli, da bi bili skoro z veseljem pozdravljali celo „karfijolce“, ki so tako hitro zasluli kot „kondukteerji kamniške železnice“, in teško smo že pričakovali, kdaj se železnica odpre in ž njo olajša promet s Kamnikom, kjer bode izvestvo ob nedeljah vse polno Ljubljanskega sveta.

A žal, otvoritev odlašá se od dne do dne in ako so glasovi, prihajajoči nam na uho, le deloma osnovani, premagati je še več ovir, predno se proga v istini otvori. Govori se mej drugim, da je proga skrajno površno delana in da je državnih železnic uprava neče prevzeti. Zaradi teh nedostatkov zbijajo se razni dovtipi, kakor sploh ob jednacijh prilikah in neprilikah. Pripoveduje se, da vožnja po Kamniški železnici, kakor je bila doslej, potovalce tako pretresa, da vsi dobé morsko bolezen in da se vagoni kar gibljejo in gugljejo in da ima vlaka vozna črta isto podobo, kakor iz nogovice potegnena nit.

Najhujši dovtip pa sem nedavno čul v A. gostilni. Ko se je omenilo, da železnica tako tresé, rekel je nekdo: „To ni čudo! Železnične prage polagali so na repo. Repa je potem še poganjala in prage dvignila kvišku. Ker je repa nejednako rastla, ležé sedaj pragi tudi nejednako. Od tod zibanje in tresenje.“

Narodne zastavice.

Kdaj je vol zvnaj in znotraj kosmat? — (*Kadar na pragu stoji.*)

Kdo ima v cerkvi največ oblasti? — (*Muha, ker sede, kamor hoče.*)

Za katero hruško ljudje umirajo? — (*Za „vodenico“.*)

Ko gre je on, ko stoji je pa ona? — (*Dež — voda.*)

Katerega svetnika je dva dni po vrsti god? — (*Sv. Volbenka, ki je zadnji dan oktobra, a drugi dan so Vsi svetniki.*)

Katera riba je najboljša? — (*Pečena ali pa kuhana.*)

Koliko ima polupeta koza parkljev? — (*Kolikor polupeti kozel.*)

Zakaj okna umivajo? — (*Ker jih prati ne morejo.*)

Kateri svetnik ima največ brad? — (*Sveti Peter, ker ima dva ključa.*)

Dvakrat je rojen bil, dvakrat je kri prelil, pa vendar ni izveličan bil. Kdo je to? — (*Kopun.*)

Kdaj je človek brez glave v hiši? — (*Kadar skozi okno gleda.*)

Po dnevu prazno, po noči polno. Kaj je to? — (*Postelja.*)

Kaj je v cerkvi najnepotrebnejše? — (*Streha nad leco.*)

Kdo ima glavo in samo jedno nogo? — (*Žrebelj.*)

Kranjski svetnik ima na glavi, koroški pa v žepu? — (*Šajn.*) — (*Ta zastavica je iz one dobe, ko je bil še veljaven takozvani „Scheingeld“. Uredn.*)

Pri fotografu.

Fotograf (nastavivši svoj stroj:) Torej, prosim, mislite na kaj prav prijetnega. Pardon! Vi ste oženjeni? — *Gospod:* Da! — *Fotograf:* Tako! Potem si pa izvolite misliti, da ste še samec.

V Krčmi.

Gost: „Vi krčmar, tudi nikoli ne boste vojak!“

Krčmar: „Zakaj pa ne?“

Gost: „Ker nimate prave mere!“

A. V katerem jeziku je Bog z Adamom govoril!

B. V jeziku hrvaškem. Kajti davši mu ženo, rekel je: „A—dam ti evo“!

Zabavne naloge.

I.

Zastavica. (Priobčil J. Š.)

Na svetu čudna reč sem res,
Doma zdaj tu, zdaj tam.
Pozna me dobro Grk, Kinez,
Nikdar Anglež, Slovan.
Vè krivem drevu vidiš me,
Vè ravnem pa nikol'
V ljubezni mene ne trpé
V zakonu tembolj.
V nebeške ključe skrivam se,
A v nebu ni moj dom,
Me v vino, vodo ne vrsté
V kupci vender bom.
Ni znal me Abelj, ne Adam,
A Kajn me je poznal,
Zató me pa slovanski rod
Je sredi pekla djál.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

Čarovni kvadrati. (Priobčil Josip Hönig.)

a	a	d	d	a	a	a	b	a	a	e	e
e	e	e	i	b	e	g	i	e	k	k	l
k	n	n	r	l	l	o	o	l	n	n	o
r	s	s	u	r	r	š	š	o	o	s	s

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

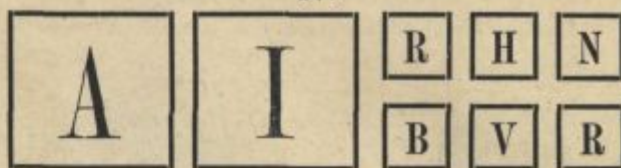
i
r m k
a a a k b
n n r a t b t
r r r m o
r o o
o

Iz teh črk sestaviti je troje besed, ki bodo v srednjih treh vrstah od zgoraj nizdolu in v srednjih treh vodoravnih črtah povedale:

1. Sveto knjigo nevernikov. *Novo*
2. Mesto na slovenskem Štajerskem. *Štajer*
3. Zbirališče Slovencev v novejši dobi. *Šola*

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

IV.

Postavite te kvadrate tako v dve vrsti, da se bude čitalo v gorenji ime, v dolnji pa priimek odličnega Slovencea.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

iz poslednje lanske številke.

I.

14	9	3	8
4	7	13	10
15	12	2	5
1	6	16	11

Tako jo je dobro rešil g. Fran Zelen v Tistu. Drugo tudi pravilno rešitev poslal nam je g. Valentin Pogačnik iz Ljubljane:

1	8	12	13
14	11	7	2
15	10	6	3
4	5	9	16

Tretja rešitev pa je naslednja:

1	15	14	4
12	6	7	9
8	10	11	5
13	3	2	16

Po vseh teh varijantah dobi se seštevaje številke povprek, navpik in navskriž vedno ista vsota — 34.

II.

Veselo srečno mlado leto.

Prav so jo rešili: J. Korenčan v Ljubljani, dr. Jenko v Ljubljani, A. J. v Ljubljani N. Bojan v Kamniku. Jos. Lenassi v Planini, Ant. Porekar na Humu, Rud. Kolbesen v Središči.

III.

„Brsu“ za korajžo!

Prav so jo rešili: Dr. Jenko, J. Korenčan in A. J. v Ljubljani. Jos. Lenassi v Planini, Ant. Porekar na Humu, Rud. Kolbesen v Središči.

IV.

(Rebus.)

Iz - b - a = „Izba“.